

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 27.2.2009

KOM(2009) 91 endelig

2009/0028 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

af [...]

**om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen og forordning (EF)
nr. 562/2006, hvad angår fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende
ophold**

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

Begrundelse for forslagene

Den nuværende retlige situation

Disse forslag har til formål at gøre det lettere for tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold i en af medlemsstaterne¹ på grundlag af et "D"-visum til længerevarende ophold, der er udstedt af den pågældende medlemsstat, at færdes inden for Schengenområdet uden indre grænser.

I overensstemmelse med de nuværende Schengenregler kan en tredjelandstatsborger med et nationalt visum til længerevarende ophold ("D"-visum) ved ophold på over tre måneder, kun opholde sig på den medlemsstats område, som udstedte visummet, og må i henhold til artikel 18 i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen (Schengenkonventionen)², ændret ved forordning (EF) nr. 1091/2001³, være i transit gennem andre medlemsstater udelukkende med henblik på at nå frem til den medlemsstat, der udstedte visummet.

Ifølge den nuværende fællesskabsret må indehavere af et D-visum således ikke rejse til andre medlemsstater under deres ophold og heller ikke være i transit gennem andre stater, når de vender tilbage til deres oprindelsesland, da Schengenkonventionen ikke indeholder bestemmelser herom.

Ordlyden af ovennævnte bestemmelse i Schengenkonventionen stammer fra den procedure, som medlemsstaterne sædvanligvis anvendte på det tidspunkt, og hvorved et D-visum omdannes til en opholdstilladelse, når den pågældende tredjelandstatsborger ankommer til medlemsstatens område. Med en sådan opholdstilladelse kan tredjelandstatsborgere færdes inden for Schengenområdet. Ved indgåelsen af Schengenkonventionen fandt medlemsstaterne det derfor ikke nødvendigt at fastsætte bestemmelser for hverken bevægelsesfrihed og hjemrejse på grundlag af et D-visum eller en anden transitrejse til den medlemsstat, der havde udstedt D-visummet.

Schengenkonventionen indeholder derfor kun bestemmelser om principperne om ækvivalens mellem Schengenopholdstilladelser og visa, der finder anvendelse i Schengenområdet. En opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat giver tredjelandstatsborgere, der har en opholdstilladelse og et gyldigt rejsedokument, mulighed for at færdes frit i op til tre måneder inden for de andre medlemsstaters områder under den pågældendes ophold (konventionens artikel 21)

Artikel 5, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 562/2006 (Schengengrænsekodeksen)⁴ indeholder også bestemmelser vedrørende den mulighed, tredjelandstatsborgere, der er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat, har for at passere en anden medlemsstats grænse uden visum til ophold i op til tre måneder.

¹ I dette forslag forstås ved "*medlemsstater*" de EU-medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne.

² EFT L 239 af 22.9.2000, s. 1.

³ EFT L 150 af 6.6.2001, s. 4.

⁴ EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1.

Problemer i praksis

Stadig flere medlemsstater erstatter ikke D-visa med opholdstilladelser, når først tredjelandstatsborgere er indrejst på deres område, eller erstatter det med væsentlig forsinkelse. Denne retlige situation og situationen i praksis har store negative følger for de muligheder, tredjelandstatsborgere med lovligt ophold i en medlemsstat på grundlag af et D-visum har for færdes i Schengenområdet. Da disse personer fortsat har ophold på grundlag af et D-visum, kan de under deres ophold ikke lovligt hverken rejse til andre medlemsstater af forskellige legitime årsager (f.eks. forretninger, konferencer eller besøg) eller være i transit på andre staters område, når de vender tilbage til deres hjemland.

D+C-visum - forordning (EF) nr. 1091/2001

For delvis at rette op på situationen med forsinkelser i udstedelsen af opholdstilladelser, når først tredjelandstatsborgere er ankommet, blev D+C-visummet indført i 2001 (forordning (EF) nr. 1091/2001⁵ på grundlag af et fransk initiativ). Forordningen giver indehavere af et D-visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en medlemsstat, mulighed for at færdes frit inden for Schengenområdet i de første tre måneder af D-visummets gyldighed, forudsat at visummet blev udstedt i overensstemmelse med de Schengenregler, der gælder for visa til kortvarige ophold (herunder kontrol af listen i Schengeninformationssystemet over tredjelandstatsborgere, der ikke har ret til indrejse).

I praksis ser det dog ud til, at de fleste medlemsstater enten ikke udsteder D+C-visa eller kun i et meget beskedent antal. Det er også ved adskillige lejligheder blevet bemærket, at der kun er begrænset eller intet kendskab overhovedet blandt de konsulære medarbejdere til denne type visum eller de betingelser, hvorpå de kan udstedes, og derfor bliver ansøgere ikke informeret om denne mulighed. Det er desuden blevet fastslået, at i mange tilfælde giver de nationale visumregistrerings- og behandlingsprogrammer ikke engang mulighed for at overveje at ansøge om et sådant visum eller at trykke visummærkatet. Samtidig tillader en række medlemsstater, at deres diplomatiske og konsulære repræsentationer direkte udsteder opholdstilladelser, hvorved D+C-visa bliver overflødige.

Når de tre måneder fra D+C-visummets oprindelige gyldighedsdato er udløbet, har indehaverne - der på det tidspunkt opholdt sig lovligt på den medlemsstats område, hvor visummet blev udstedt - desuden ikke lov til længere at rejse inden for alle medlemsstaters område, hvis dette D+C-visum ikke i mellemtiden er blevet erstattet af en opholdstilladelse.

Disse personer, der er omfattet af kravet om visum til kortvarigt ophold, jf. Rådets forordning (EF) nr. 539/2001⁶, er derfor nødt til at ansøge om et særskilt C-visum til kortvarigt ophold i den stat, de opholder sig i, for at kunne rejse til en anden medlemsstat. I praksis afviser nogle medlemsstater imidlertid at udstede Schengenvisa til personer, der allerede opholder sig inden for Schengenområdet. Ifølge visse medlemsstaters fortolkning vil disse tredjelandstatsborgere desuden ikke længere kunne ansøge om endnu et Schengenvisum til kortvarigt ophold i løbet af disse seks måneder, da de allerede har opholdt sig i Schengenområdet i tre måneder på grundlag af D+C-visummet. Efter samme betragtning vil disse tredjelandstatsborgere, der har et D+C- eller et D-visum, måske ikke få tilladelse til at rejse

⁵ EFT L 150 af 6.6.2001, s. 4.

⁶ EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1.

gennem andre medlemsstater, når de vender tilbage til deres hjemland, da den 90-dages periode, der er tilladt under et seks måneders ophold, allerede er udløbet.

På grundlag af ovennævnte iagttagelser foreslog Kommissionen - i sit forslag til forordning om en fællesskabskodeks for visa⁷ - at afskaffe D+C-visummet for at forenkle sagen og kræve, at medlemsstaterne fremskynder udstedelsen af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere.

De fleste medlemsstater ser imidlertid - af forskellige årsager - ikke ud til at være villige eller i stand til at udstede opholdstilladelser i tide til tredjelandsstatsborgere, der opholder sig på deres område. Kommissionen foreslår derfor, at der indføres et princip om ækvivalens mellem visa til længerevarende og til kortvarige ophold, der er udstedt af medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne, for at løse de nuværende problemer, som tredjelandsstatsborgere, der lovligt opholder sig i en medlemsstat med et visum til længerevarende ophold, støder på.

Første gang, nogle medlemsstater og Kommissionen overvejede at indføre ækvivalens mellem D- og C-visa, var under drøftelserne i den uformelle visumarbejdsgruppe i Ljubljana den 21.-22. januar 2008. Spørgsmålet blev også taget op på visumarbejdsgruppens møde den 26.-27. marts 2008 under drøftelserne vedrørende en fællesskabskodeks for visa i forbindelse med afskaffelsen af D+C-visa.

Nærværende forslag er også inspireret af en række klager og spørgsmål fra medlemsstaterne og fra tredjelandsstatsborgere, der opholder sig i en medlemsstat på grundlag af et D+C-visum eller et D-visum.

Pligt til at udstede opholdstilladelser

Disse forslag har ikke til formål at opfordre medlemsstaterne til ikke at udstede opholdstilladelser og at lade tredjelandsstatsborgere have ophold på grundlag af et visum til længerevarende ophold. Dette ville slet ikke være i overensstemmelse med en række direktiver, i henhold til hvilke medlemsstaterne har pligt til at udstede opholdstilladelser til bestemte kategorier af tredjelandsstatsborgere.

I henhold til Rådets direktiv 2005/71/EF⁸ om en særlig indrejseprocedure for tredjelandsstatsborgere med henblik på videnskabelig forskning skal der træffes afgørelse om ansøgninger om opholdstilladelser så hurtigt som muligt og om nødvendigt ved brug af en hastebehandling.

Rådets direktiv 2004/114/EF⁹ om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste indeholder bestemmelser om pligten til at udstede opholdstilladelser til studerende, der er omfattet af direktivet, af mindst ét års varighed (som kan forlænges) eller mindst i studieperioden, hvis varigheden er under ét år. Afgørelsen om en sådan ansøgning skal træffes, og ansøgeren informeres herom inden for en frist, der ikke forhindrer fortsættelsen af studierne. Der kan desuden indgås aftale mellem uddannelsesinstitutionerne

⁷ KOM(2006) 403 endelig.

⁸ EUT L 289 af 3.11.2005, s. 15.

⁹ EUT L 375 af 23.12.2004, s. 12.

og myndighederne i de medlemsstater, der er ansvarlige for indrejse og ophold, om indførelse af hurtige procedurer for udstedelse af opholdstilladelser eller visa til studerende.

I Rådets direktiv 2003/86/EF¹⁰ om ret til familiesammenføring fastsættes desuden en forpligtelse til at udstede opholdstilladelser med en gyldighedsperiode på mindst et år til familiemedlemmer til tredjelandstatsborgere, der allerede har lovligt ophold på en medlemsstats område.

På grundlag af direktiv 2004/38/EF¹¹ om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område bør familiemedlemmer til EU-borgere, der har fast ophold hos en EU-borger i mere end tre måneder i en anden medlemsstat end EU-borgerens hjemland, have udstedt et opholdskort senest seks måneder efter indgivelse af ansøgningen. Der skal straks udstedes kvittering for indgivelse af en ansøgning om opholdskort.

Rådets direktiv 2003/109/EF¹² om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding er også relevant, idet tredjelandstatsborgere med denne status - under visse omstændigheder - har ret til at opholde sig i en anden medlemsstat, der skal udstede en opholdstilladelse til dem senest seks måneder efter indgivelse af ansøgningen.

Disse bestemmelser påvirkes ikke af forslagene.

Forslagenes indhold

Nærværende forslag udvider princippet om ækvivalens mellem en opholdstilladelse og visa til kortvarigt ophold til også at omfatte D-visa til længerevarende ophold. Et visum til længerevarende ophold vil således have samme virkninger som en opholdstilladelse, hvad angår mulighederne for at færdes inden for Schengenområdet.

En tredjelandstatsborger med et D-visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en medlemsstat, kan rejse til en anden medlemsstat i tre måneder hvert halve år på samme betingelser som indehavere af en opholdstilladelse. Reglerne vedrørende udstedelse af visa til længerevarende ophold er uændrede, således som det var tilfældet med reglerne for udstedelse af opholdstilladelser, da princippet om ækvivalens mellem en opholdstilladelse og et visum til kortvarigt ophold blev indført. Det vil genskabe den grundlæggende filosofi bag Schengenområdet uden indre grænser, nemlig at en person kan rejse rundt i Schengenområdet ved kortvarige ophold på tre måneder hvert halve år med det dokument, på grundlag af hvilket den pågældende lovligt opholder sig i en medlemsstat.

Med hjemmel i EF-traktatens artikel 62, nr. 2), litra a), artikel 62, nr. 3), og artikel 63, nr. 3), litra a), vil følgende artikler blive ændret ved de foreslåede forordninger:

- Artikel 18, 21 og 25 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 (mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser)

¹⁰ EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12.

¹¹ EUT L 229 af 29.6.2004, s. 35.

¹² EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44.

- Artikel 5, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks) om indrejsebetingelser for tredjelandstatsborgere.

På grund af de modstridende beslutningsprocedurer, der skyldes forslagernes forskellige retsgrundlag, var Kommissionen nødt til at udarbejde to særskilte forslag:

- Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for personer med visum til længerevarende ophold, har hjemmel i EF-traktatens artikel 62, nr. 2), litra a), og artikel 62, nr. 3), og skal vedtages efter proceduren for fælles beslutningstagning.
- Forslaget til Rådets forordning om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen, hvad angår visum til længerevarende ophold og indberetninger til Schengeninformationssystemet, har hjemmel i EF-traktatens artikel 63, nr. 3, litra a), og skal vedtages med enstemmighed i Rådet efter høring af Europa-Parlamentet.

Forslagene blev udarbejdet under hensyn til den nuværende tekst til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks), der vil ophæve bestemmelserne om D+C-visum. Visumkodeksen forventes at være vedtaget på tidspunktet for vedtagelsen af disse forordninger. Datoen for anvendelsen af disse forordninger vil blive afstemt efter anvendelsen af visumkodeksen (seks måneder efter dens ikrafttrædelse).

Sikkerhedsaspekter

I henhold til artikel 25 i konventionen har medlemsstater, der overvejer at udstede en opholdstilladelse til en tredjelandstatsborger, pligt til at konsultere SIS. Hvis den pågældende tredjelandstatsborger er indberettet som uønsket, skal medlemsstaten først konsultere den indberettende medlemsstat og tage hensyn til dennes interesser. I så tilfælde vil der kun kunne udstedes opholdstilladelse af tungtvejende grunde, navnlig af humanitær karakter eller som følge af internationale forpligtelser. Ligeledes i tilfælde af at en tredjelandstatsborger, der allerede er indehaver af en opholdstilladelse udstedt af en anden stat, er indberettet som uønsket, konsulterer den indberettende medlemsstat den anden medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen, for at fastslå, om der er tilstrækkeligt grundlag for at inddrage opholdstilladelsen.

Denne artikel vil blive ændret af forslaget til Rådets forordning om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen, hvad angår visum til længerevarende ophold og indberetninger til Schengeninformationssystemet, idet der tilføjes en henvisning, der medfører, at pligten til at konsultere SIS og de øvrige medlemsstater i tilfælde af en indberetning, også gælder, når medlemsstaterne overvejer at udstede et visum til længerevarende ophold til en tredjelandstatsborger, eller hvis medlemsstaterne opdager en indberetning vedrørende en tredjelandstatsborger, der er indehaver af et gyldigt visum til længerevarende ophold.

Kravet om at konsultere SIS, når ansøgninger om visum til længerevarende ophold behandles, vil sikre samme kontrol over personer, der ansøger om visum til længerevarende ophold som den, der allerede gælder for indehavere af en opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat. Fri bevægelighed for indehavere af et visum til længerevarende ophold i de andre medlemsstater vil ikke udgøre en supplerende sikkerhedsrisiko for medlemsstaterne sammenlignet med indehavere af Schengenopholdstilladelser og -visa til kortvarigt ophold.

Ifølge Kommissionens oplysninger udsteder medlemsstaterne desuden visa til længere

varende ophold ved brug af en højsikret ensartet udformning af visa til kortvarigt ophold som fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa¹³.

¹³ EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

af [...]

om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 62, nr. 2), litra a), og artikel 62, nr. 3),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

efter proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen¹⁴ fastsætter regler for visa til længerevarende ophold, der giver indehavere heraf mulighed for at være i transit gennem medlemsstaternes område. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks)¹⁵ fastsætter bestemmelser om indrejsebetingelser for tredjelandsstatsborgere. For at gøre det lettere for tredjelandsstatsborgere - der er indehavere af nationale visa til længerevarende ophold i Schengenområdet uden indre grænser - at færdes frit bør der træffes yderligere foranstaltninger.
- (2) Efter at tredjelandsstatsborgere er indrejst på en medlemsstats område, bør visa til længerevarende ophold erstattes af opholdstilladelser tids nok til, at tredjelandsstatsborgere, der lovligt opholder sig i en medlemsstat på grundlag af et visum til længerevarende ophold, kan rejse til de andre medlemsstater under deres ophold eller være i transit gennem andre medlemsstaters områder, når de vender tilbage til deres hjemland. Stadig flere medlemsstater erstatter imidlertid ikke visa til længerevarende ophold med opholdstilladelser eller gør det kun med væsentlig forsinkelse, når først tredjelandsstatsborgere er indrejst på deres område. Denne retlige situation og situationen i praksis har store negative følger for de muligheder, tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold i en medlemsstat på grundlag af et visum til længerevarende ophold har for at færdes i Schengenområdet.

¹⁴ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 1.

¹⁵ EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1.

- (3) For at løse de problemer, som tredjelandstatsborgere, der opholder sig på grundlag af et visum til længerevarende ophold, støder på, udvider forordningen princippet om ækvivalens mellem opholdstilladelser og visa til kortvarige ophold udstedt af medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne, til også at omfatte visa til længerevarende ophold. Som følge heraf bør et visum til længerevarende ophold have samme virkninger som en opholdstilladelse, hvad angår mulighederne for at færdes inden for Schengenområdet uden indre grænser.
- (4) En tredjelandstatsborger med et visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en medlemsstat, bør derfor kunne rejse til de andre medlemsstater i tre måneder hvert halve år på samme betingelser som indehavere af en opholdstilladelse. Reglerne vedrørende udstedelse af visa til længerevarende ophold vil ikke blive ændret.
- (5) Konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 562/2006 bør følgelig ændres.
- (6) Denne forordning har ikke til formål at opfordre medlemsstaterne til ikke at udstede opholdstilladelser, og den bør ikke påvirke medlemsstaternes forpligtelse til at udstede opholdstilladelser til bestemte kategorier af tredjelandstatsborger, som er fastsat i andre fællesskabsinstrumenter.
- (7) Reglerne om konsultation af Schengeninformationssystemet og af andre medlemsstater i tilfælde af en indberetning, når en ansøgning om opholdstilladelse behandles, bør også gælde ved behandling af ansøgninger om visum til længerevarende ophold, jf. Rådets forordning (EF) nr. .../... af [...] om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, hvad angår visum til længerevarende ophold og indberetninger til Schengeninformationssystemet. Den frie bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold i andre medlemsstater bør derfor ikke udgøre en ekstra sikkerhedsrisiko for medlemsstaterne.
- (8) Da målet for denne forordning, nemlig indførelse af regler for fri bevægelighed for personer med visum til længerevarende ophold, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne alene og derfor bedre kan opfyldes på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (9) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der anerkendes i bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den bør anvendes under overholdelse af medlemsstaternes forpligtelser vedrørende international beskyttelse og non-refoulement.
- (10) Denne forordning udgør en udvikling af Schengenreglerne, jf. protokollen om integration af Schengenreglerne i Den Europæiske Union, således som disse er defineret i bilag A til Rådets afgørelse 1999/435/EF¹⁶ af 20. maj 1999 om definition af Schengenreglerne med henblik på, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om Den

¹⁶ EUT L 176 af 10.7.1999, s. 1-16.

Europæiske Union, at fastsætte retsgrundlaget for de bestemmelser og afgørelser, der udgør Schengenreglerne.

- (11) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne¹⁷, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B), i Rådets afgørelse 1999/437/EF¹⁸ af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til nævnte aftale.
- (12) For så vidt angår Schweiz, udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne¹⁹, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B og C, i Rådets afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF²⁰ af 28. januar 2008.
- (13) For så vidt angår Liechtenstein, udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B og C, i Rådets afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/261/EF²¹ af 28. februar 2008.
- (14) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at der er truffet afgørelse om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne efter bestemmelserne i tredje del, afsnit IV, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling.
- (15) I medfør af artikel 1 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Det Forenede Kongerige og Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.

¹⁷ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

¹⁸ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

¹⁹ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

²⁰ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1.

²¹ EUT L 83 af 26.3.2008, s. 3.

- (16) For så vidt angår de medlemsstater, der endnu ikke fuldt ud har gennemført Schengenreglerne, udgør denne forordning bestemmelser, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003 og artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2005 -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

- 1) I artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen indsættes som stk. 2a:

"2a. Retten til fri bevægelighed, der er fastsat i stk. 1, finder også anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der er indehavere af et visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en af medlemsstaterne, jf. artikel 18."

- 2) I forordning (EF) nr. 562/2006 affattes artikel 5, stk. 1, litra b), således:

"b) De skal være i besiddelse af gyldigt visum, hvis dette kræves i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, undtagen hvis de har en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt visum til længerevarende ophold."

Artikel 2

Denne forordning påvirker ikke medlemsstaternes forpligtelse til at udstede opholdstilladelser til tredjelandsstatsborger som fastsat ved andre instrumenter i fællesskabsretten.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra datoen for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../... af [...] om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks).

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

På Europa-Parlamentets vegne

Formand